

D.J. și A.-K.R. împotriva României (dec.) – 34175/05

Decizia din 20.10.2009 [Secția a III-a]

Art. 2 din Protocolul nr. 4

Art. 2 § 1 din Protocolul nr. 4

Libertatea de circulație

Deplasarea în străinătate și neînapoierea unei mame și a fiicei sale, fapte declarate ilegale: *inadmisibilă*

În fapt – În anul 2000, A.-K.R. (a doua reclamantă) a fost încredințată mamei sale, D.J. (prima reclamantă), în urma divorțului acestuia de R.R. În anul 2004, în timpul unei proceduri de modificare a dreptului de vizitare și găzduire al lui R.R., mama a solicitat modificarea programului de vizitare al tatălui, invocând intenția sa de a emigra în Statele Unite pentru a fi cu noul său soț. În ultimă instanță, în luna noiembrie 2005, curtea de apel a considerat că deplasarea celei de-a doua reclamante în Statele Unite nu împiedica nici exercitarea drepturilor părintești ale tatălui și nici posibilitatea sa de a solicita aranjarea legăturilor sale personale cu copilul. În luna decembrie 2004, reclamantele au plecat în Statele Unite. În luna februarie 2005, R.R. a introdus o acțiune în fața instanței române, solicitând ca deplasarea copilului în Statele Unite și neînapoierea sa să fie declarate ilegale în temeiul Convenției de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii. Prin hotărârea definitivă din luna mai 2005, tribunalul a declarat ilegală deplasarea celei de-a doua reclamante în Statele Unite și neînapoierea sa. R.R. a inițiat, de asemenea, o procedură în fața autorităților americane pentru înapoierea copilului. În acest context, prima reclamantă a informat instanța americană însărcinată cu examinarea cererii că nu se opunea înapoierii. În luna mai 2005, în urma constatării consimțământului primei reclamante, instanța a dispus înapoierea copilului în România. Reclamantele s-au întors în România în luna iunie 2005, și au rămas aici până în luna februarie 2006, când au plecat din nou în Statele Unite. În luna august 2006, instanța din România a dispus interzicerea părăsirii țării de către reclamante. Prima reclamantă a formulat recurs împotriva acestei hotărâri și a cerut suspendarea executării. În luna septembrie 2006, instanța pentru minori și familie a anulat decizia din luna august 2006, după ce a constatat necompetența judecătoriei pentru soluționarea cauzei. Dosarul a fost transmis judecătoriei competente. Reclamantele au plecat din nou în Statele Unite la data de 23 septembrie 2006. R.R. a sesizat instanțele cu o acțiune pentru reîncredințarea copilului și, în luna martie 2008, instanța a dispus reîncredințarea copilului către tată. Recursul primei reclamante împotriva hotărârii sus-menționate este în prezent pendinte.

În drept – Art. 2 din Protocolul nr. 4 a) *Privind procedura inițiată în temeiul Convenției de la Haga* – Instanța s-a limitat să declare, pe data de 5 mai 2005, că deplasarea celei de-a doua reclamante în Statele Unite și neînapoierea sa sunt ilegale în sensul art. 3 din Convenția de la Haga sus-menționată. Astfel, reiese că autoritățile române nu au luat nicio decizie prin care se dispunea întoarcerea reclamantelor în România sau interdicția de a părăsi teritoriul românesc. Deși este adevărat că o procedură de înapoiere, prevăzută de Convenția de la Haga, a fost inițiată de R.R. în Statele Unite, această procedură

s-a încheiat la data de 27 mai 2005, printr-o hotărâre în care se constata consimțământul primei reclamante de a se întoarce în România cu fiica sa. Prima reclamantă admite ea însăși că s-a întors în România de bunăvoie. Curtea nu poate specula cu privire la rezultatul procedurii desfășurate în Statele Unite în lipsa acordului mamei de a se întoarce în România. Astfel, hotărârea tribunalului nu poate fi considerată drept o ingerință asupra dreptului de liberă circulație al reclamantelor în sensul art. 2 din Protocolul nr. 4.

Concluzie: inadmisibilă (vădit nefondată).

b) *Referitor la cererea de ordonanță președințială privind interdicția de a părăsi țara* — Prima reclamantă și fiica acesteia au fost împiedicate să plece din țară timp de aproximativ o lună, între august și septembrie 2006. Cu toate acestea, Curtea trebuie să analizeze statutul de „victime” al reclamantelor ținând seama de circumstanțele specifice din speță. Prin hotărârea din septembrie 2006, tribunalul pentru minori și familie a anulat hotărârea prin care s-a dispus interdicția de a ieși din țară după ce a constatat necompetența instanței. Prin urmare, instanța a recunoscut, cel puțin în esență, încălcarea dreptului reclamantelor la libertatea de circulație. Hotărârea respectivă constituie o reparație corespunzătoare pentru prima reclamantă și fiica sa, având în vedere că însăși constatarea încălcării prezintă o reparație echitabilă suficientă pentru reclamantă. Având în vedere și rapiditatea cu care a fost anulată hotărârea în litigiu, și anume aproximativ o lună, hotărârea a fost suficientă pentru a remedia complet pretențiile în cauză. De altfel, prima reclamantă și fiica acesteia au putut să părăsească România la sfârșitul lunii septembrie 2006, când au plecat în Statele Unite. În consecință, prima reclamantă și fiica sa nu mai sunt victime ale încălcării art. 2 din Protocolul nr. 4, în sensul art. 34 din Convenție.

Concluzie: inadmisibilă (incompatibilitate *ratione personae*).

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa *Note de informare privind jurisprudența* ([Notes d'information sur la jurisprudence](#))